

Abstrakt

V současnosti jsme svědky, kdy se mezi laickou i odbornou veřejností rozšiřují pojmy whitewashing, greenwashing, artwashing, sportwashing, pinkwashing a další. Jedná se o neetický způsob komunikace, jejichž autoři nebo zadavatelé vylepšují svůj veřejný obraz, překrucují historii nebo záměrně zakrývají či vynechávají informace, které by je mohli poškodit, a to pomocí pozitivních společenských fenoménů, jako je podpora ekologie, menšin, sportu, umění apod. V teoretické části diplomové práce vymezujeme tyto pojmy, hledáme společné znaky a definujeme je, abychom jednotlivé metody dokázali rozpoznat nejen v mediálním prostředí a případně rozpoznali nové metody, které v budoucnosti vzniknou. V praktické části pomocí rešerše hledáme mediální výstupy v českém prostředí, které zmiňují problematiku jednotlivých whitewashingových metod a také výstupy, které je bez kritické zmínky reprodukují. Na základě rešerše jsme uskutečnili polostrukturované rozhovory s jejich autory. Z analýzy jejich odpovědí jsme zjistili, že element nedostatku času a slabé redakční kontroly napomáhá k nevědomému reprodukování whitewashingových metod. To mohou být také aspekty novinářské reality, na které tvůrci whitewashingových zpráv spoléhají. Naopak novináři z prestižnějších redakcí mají nastavené žurnalistické rutiny, které odpovídají etickým předpokladům, které mají být přirozenou součástí novinářů. Proto dokáží prostřednictvím kritického přístupu whitewashingová sdělení odhalit. Druhou vlastností, která jim pomáhá, je určitá historická paměť, která jim pomáhá v pokládání kritických otázek.